

saae dem; thi for det Første ere vi overbeviste om, at de ville stifte megen Fred og gjøre megen Gavn, og for det Andet have vi vor Ulykke af de tydske Advocater; derfor jo flere Sager der blive forligte, desto færre Advocater kan der leve, og det kunde vel være, at de danste Forligelsescommissioner kunde slaae 2 eller 3 Advocater ihjel, og det vare vi vel sjænte med? I Sønderjylland har saaledes vort Forligelsesvesen et godt Ord paa sig, og det forekommer mig derfor at være fuldkommen berettiget af den ærede Justitsminister, da han igaar talte om det gode Ord, disse havde paa sig, baade her hjemme og ude, skøndt jeg vel lagde Mærke til, at den ærede Rigsdagsmand for Præsto (Grundvig) dengang rystede lidt paa Hovedet. Endnu skal jeg kun tillade mig en ganske kort Bemærkning med Hensyn til § 3. Med Hensyn til denne Paragraph maa jeg aldeles slutte mig til, hvad der blev udtalt af den ærede Rigsdagsmand, hvis Ytringer jeg i dette Dieblis maatte beskæmpe; jeg er enig med ham i, at en tvungen Forligsmægling ikke vil kunne gjøre den fornødne Gavn. Jeg skal ikke gjentage, hvad han har sagt, men kun tillade mig at minde om det gamle Ord, hvis Sandhed man vanskelig skal kunne modsigge, at „villig Dre trækker skæv Fure“. Ligeledes maa jeg ogsaa være enig med ham i hans Opfatning af § 4. Det kunde let hændes, at Amtsraadet vilde kunne finde, at det hverken var passende eller rigtigt, at den og den længere vedblev at være Forligsmægler, uagtet han dog maaffee var den, der havde gjort allermeest Gavn i denne sin Stilling. Jeg skal derfor med den ærede Rigsdagsmand for Præsto Amts 4de Valgfreds (Grundvig) tillade mig at opfordre til, at Tvungen til at modtage Valget gaar ud af § 3, og at Magten eller Myndigheden til vilkaarlig at fjerne Forligsmæglerne gaar ud af § 4.

Nørgaard: Med Hensyn til det foreliggende Lovforslag skal jeg bemærke, at jeg ganske deler den Mening, som udtales i § 2 og anseer det som en meget heldig og rigtig Valgmaade, at Forligsmæglere vælges af Amtsraadet blandt de Mænd, som ere bragte i Forslag af vedkommende Sogneforstanderskab, men

saavidt jeg kan see, saa er det Princip ikke consequent fastholdt med Hensyn til de Suppleringsvalg, der ere omtalte i den 2den Passus af § 2 og i Slutningen af § 4. Det hedder nemlig i den 2den Passus af § 2: „afgaaer nogen Fredsmægler inden Udløbet af den Tid, for hvilken han er valgt, udnævner Amtsraadet uden saadan Indstilling en Anden for den tilbageværende Deel af det Tidsrum, for hvilket den Afgaaede var valgt.“ Det følger altsaa deraf, at Amtsraadet uden ny Indstilling, og uden Hensyn til, om Valget gjælder for fort eller lang Tid, kan vælge en Anden, som ikke har været indstillet af vedkommende Sogneforstanderskab. Jeg vil derfor henstille til det ærede Udvalgs behagelige Overveelse, om det ikke var rigtigere, at det istedet for Ordene: „uden saadan Indstilling“ kom til at hedde: „efter sidste Indstilling“. Jeg mener, at dette vilde være en Forbedring, og det er derfor, jeg vilde tillade mig, at henlede Udvalgets Opmærksomhed derpaa. Hvad angaaer det Forslag, som er stillet af Mindretallet, da kan jeg for mit Vedkommende ikke dele den Frygt, som har gjort sig gjældende hos det. Idet jeg efter Mindretallets Udtalelser ikke skjønnen rettere, end at det nærer Frygt for, at de Mænd, som blive valgte, ikke skulde nyde almindelig Tillid, og den Frygt finder jeg for mit Vedkommende ikke begrundet; thi dels kan jeg ikke dele Forslagsstillernes Frygt for, at Mormoner eller lignende Selskaber skulde faae nogen afgjørende Indflydelse paa disse Valg, og for det Andet mener jeg, at kunne alle Sogneforstanderskaber i en Jurisdiction enes om at indstille to Mænd til Fredsmæglere, saa ligger deri ogsaa tilstrækkelig Vorgen for, at disse to Mænd nyde almindelig Agtelse. Jeg seer saaledes ikke nogen Fare deri, men tværtimod en Sikkerhed for gode Valg. Forøvrigt skjønnen jeg heller ikke rettere, end naar dette Forslag bliver vedtaget, vil det omtrent sige det Samme, som at betage Loven det communale Grundlag, hvorpaa den væsentligt støtter sig, og dette maa jeg paa det Bestemteste fraraade. Jeg mener ogsaa, at det ærede Mindretal vel maa lægge Mærke til, at dets Forslag vil aabne en vid Mark for Amtsraadenes Berettigelse med Hensyn til Val-